

Senca na pokopališču

že nekaj dni je v stanovanju, kjer skupaj živim s še nekaj podnajemnicami, tekkel pogovor o duhovih, klicanju duhov in izkušnjah ob nastalih dogodkih. Vsaka izmed nas je poznala vsaj nekaj zgodb o teh stvareh...

Priznam, spreletaval me je srh in strah že ob sami misli na to, da bi se obreda udeležila. Nikoli še nisem počela tega. Zastavljala sem si nešteto vprašanj, na katere nisem poznala odgovora.

Dopustila sem, da so me prepričali, da se mi ne bo prav nič zgodilo in da me nima biti česa strah. Izrazila sem željo, da bi bila le opazovalec, če jih pri tem seveda ne motim...

Večer, ki se preveša v noč in družba štirih ljudi. Ura kaže 10 minut do polnoči, napetost v prsih narašča. Bo vse vredno? Je to prav, kar počnemo? Imela sem veliko moralnih predsodkov.

Bližali smo se pokopališču, kar naenkrat v daljavi drobna lučka. Kaj je to? Imeli smo bližnje srečanje z varuhi reda in miru - možmi v modrem. Po opravljenih formalnostih smo nadaljevali z iskanjem primerne groba. želeli so (smo) najti znano osebnost. Kdor išče, ta najde. Josip Jurčič je primeren, če že ni "ravno" Prešerna. Saj je bil dober, napisal je Desetega brata, Sosedovega sina,...

Sledile so priprave, našla sem si prostor na stopnicah, ne daleč od skupine, saj niso smeli čutiti moje bližine. Ni jih bilo moč videti, le slišala sem jih, pa še to ne razločno. Prepoznavala sem vsakega posebej le po barvi glasu. Zavladala je tišina, začelo se je. Slišala sem le bitje svojega srca v dokaj pospešenem ritmu.

Kar naenkrat je izginil strah, po nogah pa sem začutila ledeno mrzel piš vetra. [e en pogled desno, da vidim, če nas ima namen kdo zmotiti - nikogar, levo - prav tako nikogar. Joj, kaj je to? Na steni, kjer se je odvijal obred, je bil obris, senca. Pa ne drevesa. Razločno sem videla, kako oseba moške postave sloni na stebri in opazuje ostale pri delu. Nekajkrat sem pogledala drugam, da bi se prepričala, ali vidim prav, ali narobe. [e zmeraj je bil tam. Pričela sem z »iskanjem« predmeta, ki bi lahko bil posledica sledi na steni. Ni bilo drevo, ne spomenik. Kar naenkrat je senca izginila in čez trenutek sem slišala, da me kličejo.

Končali so(smo). Ko sem prišla mednje, so začeli s pripovedovanjem, vzela sem svečo in skušala ugotoviti, ali sem videla koga izmed njih?! Ne, res...bil je duh.